

عنوان مقاله:

کنکاشی در ایجاز و اطناب به عنوان دو مولفه ی بلاغی در داستان رستم و اسفندیار

محل انتشار:

دومین همایش ملی بازشناسی مشاهیر و مفاخر خراسان در ادب پارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

رسول بهنام - استادیار گروه علوم انسانی دانشگاه فرهنگیان، پردیس شهید رجایی ارومیه

امیرحسین مسعودی راد - دانشجوی کارشناسی آموزش زبان و ادبیات فارسی، پردیس شهید رجایی ارومیه

خلاصه مقاله:

ایجاز و اطناب از مهمترین نکات موثرسازی کلام بلیغ در ادبیات عرب و عجم است. برای هر کدام از این ها، زمینیهایی در کتاب های بلاغی می توان به دست آورد باید پذیرفت که با وجود یکسان نبودن همه ی آن موارد، اغلب اشتراکات چشمگیری دارند. هدف این مطالعه بررسی این مهم؛ یعنی موارد ایجاز و اطناب در داستان رستم و اسفندیار فردوسی و اغراض ثانویه ی آن ها بوده و به دنبال این است تا بیشتر معلوم نماید که آیا فردوسی در این داستان به ایجاز گراییده یا اطناب و چرا نتایج به دست آمده از داده ها، معلوم می کند که این سازنده ی کاخ بلند از نظم فارسی، در این داستان، رویکرد اطناب را بر ایجاز ترجیح داده و به دلیل رعایت مقتضای حال و وضعیت داستان تلاش نموده تا با این شیوه بیلغی تاثیر بیشتری بر خوانندگان گذاشته و آن ها را اقناع نماید. ضمنا از موارد اطناب، کاربرد دو مورد ایضاح بعد از ابهامو بدل، بر دیگر زمینه های اطناب پیشی گرفته است.

کلمات کلیدی:

فردوسی، شاهنامه، رستم و اسفندیار، ایجاز، اطناب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/686488>

